

D-Beatl:s - Kaikenlaista, a.k.a. ”voi se näköjään näinkin mennä” -tour - lokakuu 2015

Noin puoli vuotta aikaisemmin saimme kutsun tulla soittamaan Bloodshed Festeille Eindhoveniin lokakuussa. Selvitimme ensin mahdollisuutta mennä lentäen, mutta yhden keikan takia tuo ei olisi ollut taloudellisesti mahdollista. Säädimme pari keikkaa lisää ja saimme aikaan asialliselta vaikuttavan pitkän viikonlopun. Kun saimme vielä suostuteltua kuskiksi paikallisen ammattimiehen, niin kaikki vaikutti ainakin ajatuksen tasolla oikein hyvältä. Rumpalimme on meitä muita hieman nuorempi ja armeijan palveluksessa, joten hänen lomaoikeudestaan oli hieman stressiä. Lomaa ei sitten ikinä tullut ja saimme värvättyä pikaisesti korvaajaksi Kallen, joka on tuttu kasvo monista turkulaisista bändeistä. Samoin kaikkien keikkojen järjestämisen kanssa kaikki ei mennyt täysin ongelmitta. Lähtöpäivä kuitenkin lähestyi ja kuten eräs näyttelijä joskus sanoi täysin muuhun asiaan liittyen - ”mikään ei toimi, mutta kaikki järjestyy”.

Keskiviikko. 14.10.

Normaali touhukas aamu päivätöissä. Ajatukset kuitenkin jo jossain ihan muualla. Kioskilta termari-kahvia lounaan päälle ja työpöydän siivoaminen. Olenhan kuitenkin kaikki kolme työpäivää poissa. Lähden hyvissä ajoin, että ehdin ottaa lyhyet nokokset. Pieni ostoskierros, sillä tarpeellisia työkaluja puuttuu ja makuupussi. Kotona vielä reilusti sukkiä mukaan ja parit vaihtokengät. Olen aivan liian vanha olemaan hikisissä kengissä enempää kuin on aivan pakko. Kaikki ylimääräinen säätö varamiesten ja keikkojen järjestämisen kanssa on nostanut vähän stressitasoja. Ei kuitenkaan mitään normaalista rundisäättämisestä poikkeavaa. Parempi puoliskoni heittää minut ja Retkun treenikselle hakemaan tavarat. Kalle ja Miksa seuraavat perässä paikalle. Kalle on mukana tuuraamassa omaa rumpaliamme Pietaria. Molemmat kovia soittajia kyllä, eli sen puolesta ei olla heikoilla jäillä. Kamat autoon ja lähikaupasta välipalaa. Satamaan, jossa laulajat odottavat jo olutta maistellen. Miksan hiace lauttaan ja hytit haltuun. Heti tax-freen avauduttua osa herroista lastaa mukaansa hätävaraoluita ja jäykkää viinaa. Mennään melkein hamstrauksen puolelle. Itse nappaan mukaan limonadia, joka on kolmanneksen kalliimpaa kuin vahva olut. Automatkailua varten keksejä ja makeispussi. Loppubändi jää hyttiinsä tissuttelemaan, kun minä ja Miksa käymme

syömässä ravintolassa. Tämän jälkeen höyryä ja tupakkaa. Ja unten maille suht hyvissä ajoin.

Silta.

Torstai. 15.10.

Heräämme tunnin liian aikaisin aikavyöhykkeiden kanssa sekoilun johdosta. Uusimman itämeren lautan herätyskelloäännet ovat totaalisen paskat ja raastavat. Hetkeksi vielä silmiä kiinni ja uusi yritys. Eri herätysääni ei muuta mitään. Aamiaisbuffettien etukäteen varaaminen ei ollut lainkaan huono idea. En löydä riisimuroja mistään, joten tyydyn sämpylään, mehuun, huonoon automaattikahviin ja reiluun määrään vesimelonisiivuja. Herrat ovat yllättävän vähän krapulaisen oloisia. Diskossa on kuitenkin käyty. Kahvien ollessa vielä kesken alkaa kuulutus, että autokannet ovat auki ja ihmiset voisivat alkaa siirtymään blaablaa. Suoraviivaisesti reput selkään ja autoon. Pääsemme ulos ensimmäisten joukossa heti puoli seitsemän jälkeen aamulla. Miksan navigaattori pesee lattiat puhelin navigaattoreilla. Vikkelä ja tietulliton reitti ulos tukholmasta ja E45:selle. Aurinko alkaa hiljalleen nousta ja suurin sumumassa on hälvenemään päin. Mörkö ja hölo. Nopeita huoltoasemapysähdyksiä ja toinen toistaan kamalampia huoltosikkakahveja. Rauhallisissa merkeissä mennään. Jotain pieniä tuliaisia kavereille tarttuu jo mukaan. Ja Miksan auton peruutuspeiliin violetti ilmanraikastin. Muoto- ja kuvakielenä klassinen kulli. Takapenkki nautiskelee alkoholia tasaisen rauhallisesti. Vähä uni, pieni stressi ja pitkä ajomatka alkoholin lisukkeena enteilevät joidenkin kohdalla lievää turhautumista. Tankkaukset sekä autolle, että

miehistölle hoidetaan kylmäasemalla ja paikallisessa hampurilaisketjussa. Moottoritietä. Juutinrauman silta on edelleen komea. Arkkitehtuuri muuttuu tyystin heti sillan jälkeen. Tanska muistuttaa paljon enemmän brittien, saksalaisten ja liettualaisten rakennustapaa, kuin mitä ruotsissa näkee. Ruotsin ollessa aika lähellä sitä samaa mitä kotona. Reilun 10 tunnin ajon jälkeen osoite on dortheavej 61, eli tuttavallisesti Ungdomhuset. Odottelua ja vesipullojen noutamista lähimarketista, josta nappaan itselleni paikallisen luomu-IPAn kotiinviemisiksi. Tsekin saamme kasaan paikallisen pääesiintyjän jälkeen. Kuulen rummut ja basson riittävän hyvin, jotta luotan keikan onnistuvan.

Soundceck Ungdomshusetissa.

Käytän tsekin ja keikan välisen ajan lepäilyyn. Kaikki on niin hyvin hoidossa kuin vain voi olla. Miksa merkkaripöydän ääressä, herrat jonkinnäköisessä nousuhumalassa ja järjestäjätaho kovin mukavanoloista väkeä. Lavan kanssamme jakavat Noll IQ ja Extended Suicide ovat myös asiallisia ukkoja. Väkeä saapui keikkojen alkuun mennessä paikalle parikymmentä, mikä on valitettavasti tänäpäivänä arkikeikalle ja suht pienten bändien tapahtumalle aika hyvin. Noll IQ tykittää oman settinsä omintakeisella tyylillään. Keikka on hauska, viihdyttävä ja hengästyttävätempoinen. Kannamme omat rojumme lavalle heidän jälkeensä. Ei ehkä paras D-Beatl:s-keikka, muttei millään muotoa huonoinkaan. Osa väestä tuntuu olevan aidosti mukana ja soitto rullaa. Housut ja t-paita eivät meinaa irrota ihosta vedon jälkeen. Vaikka on selvästi hyvä meininki päällä ja Extended Suicide aloittelemassa omaa settiään, painan suorinta reittiä ungdomshusetin bändihotelliin ja yritän saada unta. Hyvästä pöhinästä huolimatta. Harmittaa missata tanskalaisten tänäiltainen keikka, mutta kello lyö puoltayötä ja herätys on viiden tunnin kuluttua. Rahaakin antavat, vaikka tulimme tälle keikalle ikään kuin Noll IQ:n siivellä.

Perjantai. 16.10.

Herätyskelloja alkaa laulaa ympäri huonetta. Ulkona on vielä täysin pimeää ja viimeiset edellisillan juhlijat alkavat vähitellen suunnistaa nukkumaan.

Noll IQ.

Ungdomshusetin puuhamies Jonas tyrkyttää kahvia ja näyttää siltä, että hän on ollut bileissä mukana. Pakkailen kamat yhteen ja seuraavaksi autoon. Kello on kööpenhaminassa 05:55 kun hiace starttaa kohti saksan lauttaa. Koska unet jäivät suunnilleen neljään tuntiin (ja ungdomshusetiin jäi myös Kallen takki ja Miksan kuulokkeet), tipahdan vielä auton penkillä pariaksi tunniksi uneen. Lautta tanskasta saksaan ei ole järin edullinen, mutta lyhentää matkaa kohtuullisesti. Nautimme kevyitä aamiaisia ja osa meistä jatkaa tuliaisten hankkimista. Itse ostan kotiinviemisiksi reilusti olutta. Lautta maihin ja bändikassan loputkin kolikot dieselinä tankkiin. Ennen aamukymmentä olemme matkalla kohti eindhopenia hampurin kautta, auton tankki täynnä ja bändikassa tyhjänä. Aika pitkälle siis päästiin käyttämättä henkilöstön omia rahoja. Vaikuttaa siltä, että matka onnistuu perille asti näillä polttoaineilla. Eindhopenin keikkaliiksan pitäisi riittää sitten tuomaan meidät jo melkein kotiin asti. Ilma on näyttänyt koko aamun aina vain harmaamalla ja saksan puolella sataa jo jatkuvaa paksua tihkua. Tien varsilla on kilometrikaupalla graffiteja. Myös muutamat sähköä tuottavat tuulimyllyt ovat massiivisia. Huoltsikkakahveilla mennään taas tuntikausia. Ja jos erehdyin mollaamaan ruotsin tarjontaa huoltoasemakahvien kirjavassa maailmassa, otan kaiken sanomani takaisin. Saksalaiset eivät näemmä ymmärrä kahvin päälle mitään. Miksa myös varoittelee jo etukäteen, ettei hollanti tule korjaamaan tilannetta. Sade vaikuttaa vain yltyvän vähitellen. Bremenin jälkeen saksan ykköstiellä ilmestyy varoitustauluihin ilmoitus liikenneonnettomuudesta, joten näemme parhaaksi antaa navigaattorin laskea kiertoreitin. Onnetto-

muuksista ei voi ikinä tietää miten pitkään tie tulee olemaan poikki. Lisäksi kiertotie näyttää tuovan vain noin 20 minuuttia lisää matka-aikaan. Avaan puhelimeni data-roamingin, ja selvitän pizzapaikan uuden reitin varrelta. Nyt on saatava pizzaa, hinnalla millä hyvänsä. Kello on onneksi vasta yksi, joten kiertotie tai kunnollinen syöminen ei aiheuta ongelmaa. Ravintola on jokin keskieurooppalainen, italialais-tyyppinen ketju. Asialliset eväät ja vegaanitkin saavat kupunsa täyteen. Matka jatkuu harmaata ja aina vain kiihtyvällä tahdilla sateenpaiskaamaa moottoritietä. Olen jo tottunut kuskimme ja paikallisten tapaan vilauttaa hätävilkkuja, kun edessä tapahtuu jotain jarrutuksen vaativaa. Nyt raotan silmiäni puoliunesta ja Miksa ei otakaan hätävilkkuja pois väläytyksen jälkeen. Sen sijaan ilme on kysyvä ja huolestunut. -Nyt en tiedä mitä tapahtuu. Hätävilkut päällä jääme jonnekin luoteissaksalaisen moottoritien varteen ja revimme palosammuttimia esiin ja tavaroita pois konehuoneen kannen päältä. Koko hiacen täyttää sankka savu. Ei se tulessa ole. Onneksi. Emme oikein vielä itsekään hahmota mitä tapahtuu kun siivilipoliisit pysähtyvät jo peräämme kysymään mikä hätänä. Poliisit ovat uskomattoman ystävällisiä, eivätkä auo päätään lainkaan.

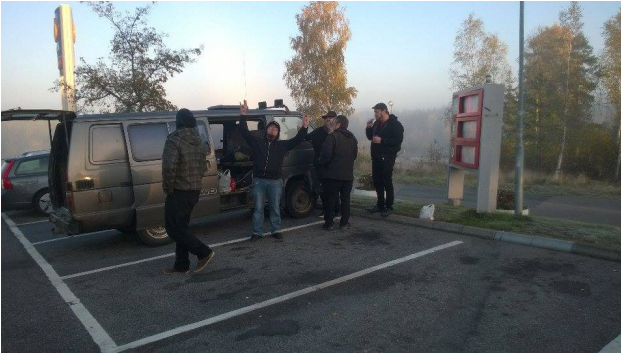

Hinuri.

He tilaavat hinausauton ja jättävät varoitusvalon takaa tuleville merkiksi, että siellä ollaan jumissa. Vesisade ei ole hellittänyt aamun jälkeen. Soitan eindhoveniin, että huonolta näyttää. Odottelimme hinausta sateessa reilun puoli tuntia. Hinausauton kuljettaja on mukava herra, joka naureskelee tilan-

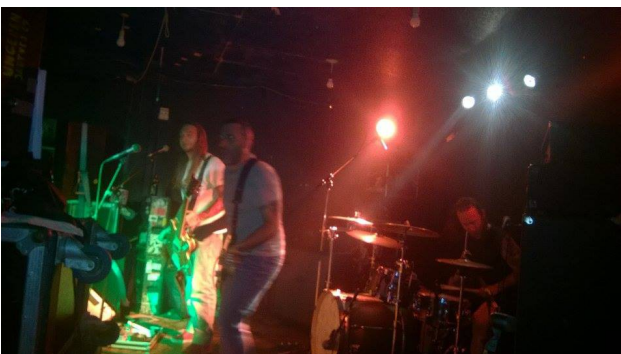
netta kanssamme. Poliisit eivät tosin kertoneet, että meitä on kuusi. Hän soittaa toimistoltaan lisävoimia meidän siirtämiseksi. Jo suunnilleen vartin kuluttua neljä ahtautuu mustaan henkilöautoon ja minä Miksan kera hinausauton nuppiin. Noin puolen tunnin matkan päässä on hinausliikkeen varikko, jossa pääsemme sisätiloihin ja saamme kahvia. Joka muuten on aivan mainiota termaritavaraa. Kylmissään ja märissä vaatteissa olevalta saattaa kuvitella, että makua on helppo kaunistella. Se nyt vaan ei ollut pahaa. Mekaanikot tutkivat hiacea ja näyttää, että koneen kuumettua jäähdytinjärjestelmän yksi letku on pettänyt ja jäähdytinneste vain palanut kuumen koneen päällä savuksi. Mekaanikot saavat auton käyntiin massiivisen mustansinisen savun saattelemana. Eli se ei ainakaan leikannut pysyvästi kiinni. He jatkavat tutkimista ja me yritämme olla spekuloiden, mitä seuraavaksi tapahtuu. Ennen kuin tiedämme enemmän. Odottelimme. Mekaanikko tulee kertomaan, että rikkoutuneet letkut on vaihdettu, mutta jäähdytys kerää liikaa painetta, eikä tätä ongelmaa voi korjata irrottamalla moottoria. Eli emme saa hiacea enää henkiin mitenkään siten, että ehtisimme Eindhoveniin. Alan selvittämään vaihtoehtoja ja peli vaikuttaa olevan pelattu. On perjantai, joten hiacea ei saada kuntoon minkään korjaajan kanssa ennen seuraavaa viikkoa. Vuokra-auto keikkojen loppuun hoitamiseen ja sen jälkeen miehistön kotiinkuljettamiseen ei ole taloudellisesti mahdollista. Miksa yrittää vielä selvittää miten auton saisi joko suomeen korjattavaksi (ei onnistu, koska tarpeeksi ison vetoauton ja trailerin hankkiminen on no-go) tai korjattua jossain lähellä, josta hän voisi noutaa sen seuraavalla viikolla tai myöhemmin. Auto on kuitenkin miehen työkalu, jossa pitäisi olla elämää vielä useampaan sataantu-hanteen kilometriin. Ja taas, koska perjantai ja myöhäinen iltapäivä, sopivaa korjaajaa ei saada enää tänään kiinni. Järjestän mekaanikkojen kautta suht edullisen taksikyydin lähimmälle kansainväliselle lentokentälle. Miksa säätää autoa vielä eteenpäin. Alamme olla aika epäuskoisia. Tai ainakin useampi meistä. Taksi saapuu ja kyseessä on 7-paikkainen pieni tila-auto. Eli ei mitään mahdollisuuksia saada mukaan muuta kuin henkilökohtaiset reput. Kitarat, basso, efektilaudat, vahvistimeni ja kasapäin muuta tavaraa, myös kotiin ostamani olutpakkaukset jäävät hiacen takaosaan. Kallen rumpukamat, Miksan mallasviskit ja muutakin jää taakse. On se tämäkin tapa viettää syntymäpäivää. Puolen tunnin kuluttua olemme pienessä taksissa jumissa liikenteen seassa jossain päin luoteissaksaa ja ilman verkkoyhteyksiä taksin mittarin näyttäessä 55,6 kilometriä. Kusi ei puhu sanaakaan englantia. Ei haittaa. Emme mekään puhu sanaakaan saksaa. Kumpu voisi kysyä miten kaukana lentokenttä on. Sen sijaan mateglemme autobahnilla alle 20 kilometrin tuntivauhtia. Väki on suht hiljaista. Vasta pari tuntia sitten olimme ajoissa matkalla hollantiin festarille. Nyt absurdin kourissa matkalla kohti lento-

kenttää, jonka sijainnista tai sen tarjoamista jatkoyhteyksistä emme tiedä mitään. Sade ei ainakaan helpota.

Jossain alkumatkasta, osa 1.

Kun pääsemme lentokentälle, selvitämme ensin olisiko mahdollista lentää suoraan bremenin kentältä suomeen. On se mahdollista, mutta ensimmäinen ja halvin vaihtoehto on sunnuntain lähtö tampereelle ja hinta tällä porukalle yli 1800 euroa. Hinta ei välttämättä olisi aivan hirveä, mutta se tarkoittaisi, että meidän pitäisi olla jossain kaksi yötä, mikä tarkoittaisi taas merkittäviä kuluja. Muita vaihtoehtoja on junat tai auton vuokraus. Auton vuokraaminen vaikuttaa järkevimmältä, suoraviivaiselta ja helpoimmalta vaihtoehdolta. Ison vuokrafirman auton saa ottaa heti ja sen voi jättää kööpenhaminan lentokentälle suht järkevään hintaan. Kaupat syntyvät ja lähdemme kävelemään autotalille. Sade on loppunut. Pakkaamme itseemme uudehkoon tila-autoon ja lähdemme takaisin kohti kööpenhaminaa. Kaupassa käyntiä ja tupakointipysähdyksiä. Kahdeksastoista tunti aamun jälkeen matkalla. Välissä vain muutamia absurdeja tilanteita lentoyhtiöiden tiskeiltä, pitkän matkan taksista, autokorjaamosta, hinausauton kopista ja moottoritien pientareelta. Lisää tupakointipysähdyksiä. Pimeää moottoritietä ha pientä sadetta katkonaisesti.

Extended Suicide.

Lauantai. 17.10.

Matka jatkuu. Kahdeskymmenestoinen tunti menossa ja alamme vaikuttaa jo silmin nähden väsyneiltä. Huonotkin vitsit naurattavat ja itse sätkähtelen hereille vähän väliä. Miksa pysyy yllättävän hyvin skarppina ja hereillä, vaikka matkatunteja alkaa olla takana aika roimasti. Kello lähentelee puoli neljää lauantaiaamuna, kun pääsemme kööpenhaminan lentoasemalle. Tankkaan auton täyteen ja viemme sen palautuspisteelle. Sieltä sitten kansainvälisten lähtevään terminaaliin selvittämään millä pääsemme jatkamaan matkaa. Tähän aikaan aamusta lähes jokainen tiski on suljettu, eikä infoa ole kovin helppo hankkia. Kentällä on kuitenkin onneksi avoin wifi, jolla pääsemme tsekkaamaan vaihtoehtoja. Lentäminen on edelleen kallista verrattuna junaan, joka menisi yhdellä vaihdolla suoraan tukholmaan. Ostan liput ja jäämme odottamaan junan lähtöä. Seuraavan neljän ja puolen tunnin ajan torkumme epätasaisella tahdilla terminaalin lattialla. Istuimet on toteutettu tällä kentällä siten, ettei niillä makaaminen onnistu. Huonoa unta lyhyissä pätkissä. Tähän mennessä olemme olleet noin vuorokauden yhtä soittoa hereillä ja taitaneet matkaa reilun 1200 kilometriä. Huonoa unta lyhyissä pätkissä lisää. Mukillinen kahvia ja ryhmä koolle. Olemme selättäneet paskamaisimman neljän tunnin odotuksen, mihin lomailija voi törmätä. Lisäksi alamme tuoksua huomattavan krustilta, sillä edellinen suihkumahdollisuus oli aikaisin torstaiaamuna. Välissä vielä keikkakin. Puhumattakaan siitä miltä me näytämme. Ehdimme hyvin junaan, joka menee ensin paikallisjunana malmöön ja sieltä snälltāgetina tukholmaan. Malmössä yritän soittaa laivayhtiölle, josko saisimme lauttaliput siirrettyä vuorokauden aikaisemmaksi. Paikkoja ei ole, vaikkei meillä enää ole autoakaan. Kansipaikkoja ei kuulemma saa myydä yön yli meneviin lauttoihin kuin kesäaikana. Päätämme yrittää vielä terminaalissa uudestaan. Malmö-tukholma junaan saamme oman kopin, jossa on puolimakuupaikat jokaiselle. Kaksi näistä laveista tosin löydämme vasta perillä. Vaunun käytävän parranajokoneille tarkoitettulla pistorasialla saamme puhelimiamme hereille, eikä nukkuminen tuota tuskaa. Näin väsyneenä sitä pystyy nukkumaan oikeastaan missä tahansa. Ei se uni laadultaan kummoista täälläkään ole, mutta vaihtoehtoja ei juuri ole tarjolla. Nousemme junasta tukholman päärautatieasemalla. Kello on suunnilleen puoli kolme, joten lauantaishoppailijoita on liikkeellä paljon. Kävelemme pätkän väen seassa hakiesamme pizzapaikkaa. Sopiva löytyy ja henkilökunta tuntuu ymmärtävän juustottomuudet ja muut ruokavalioiden sujuvasti. Vatsat täynnä nappaamme taksin ja pamautamme vikingin täpötäyteen terminaaliin. Lippujen siirtäminen ei onnistu tälle illalle, eikä edes seuraavalle aamulle. Pääsemme terminaalissa kuitenkin nettiin selvittämään vaihtoehtoja. Tallink-Siljan tämäniltaiselle lähdölle tukholmasta turkuun vaikuttaisi olevan vielä tilaa. Nettivaraussys-

teemi tökkii, eikä anna meidän tehdä varausta. Koko ryhmä ulos ja uusi taksi alle. Tallink Siljan terminaaliiin matka ottaa melkein puoli tuntia. Saamme kuitenkin hytit ja matkat ostettua. Vieläpä suhteellisen halvalla. Autoahan meidän ei enää tarvitse saada mukaan, niin vaadimme vähemmän tilaa. Lautan lähtöön on vajaa pari tuntia, joten torkkuminen kylmällä lattialla ei enää tunnu läheskään niin pahalta kuin 12 tuntia aikaisemmin kööpenhaminassa. Kun pääsemme lauttaan sisään, otamme hytit haltuun ja pistäydymme tax-freessä noutamassa muutamat oluet ja hieman tuliaisia kotiin. Joku bodarihenkinen neropatti heittää roskansa ostoskärryyni. Laulajat ja Retku tyytyvät suihkuun, kun minä, Miksa ja Kalle ampaisemme laivan saunaan tissuttelemaan olutta altaan poreilevaan osaan. Saunan aikana joku vieras känniääliö on nähnyt tarpeelliseksi ottaa Miksan uimahousut käyttöönsä. Ei tällaisen kaksipäiväisen kohdalla jaksa enää nostaa meteliä oikein mistään. Puhtaina pääsemme saunasta ulos ja lähdemme ottamaan oluita. Lautan pubin pöydässä tulee taas perustettua ainakin kaksi uutta bändiä ja juomaa kuluu. Trubaduuri on ok, mutta pubin suljettua luukkunsa diskon DJ ei niinkään.

Jossain saksan ja köpiksen välissä.

Herään aamulla kun muut ukot tönivät hereille. Nyt täytyy päästä laivasta ulos ja pian. Kuulutukset ovat tulleet jo aikoja sitten. Selvinpäin olleet ovat jo lähteneet ajoissa ja viestittävät päässeensä bussilla kotiin. Meitä muita ollaan vastassa ja pääsemme kotioville. Nukahdan sohvalle välittömästi.

Summattuna. Joskus voi asioita mennä pahasti pieleen kenestäkään riippumattomista syistä. Silloin on vain pakko myöntää tappiot ja elää hetkessä. Ilmeisesti saksalaisen moottoritien varresta pystyy järjestämään kuusi henkeä takaisin turkuun alle 40:ssä tunnissa, jos luottokortit kestävät suunnilleen 1900 euron mätkimisen. Keikkojen peruminen harmittaa eniten, mutta koko miehistö on fyysisesti täysin kunnossa ja kaikesta selvittiin rahalla. Jo bremenin lentokentällä naureskeltiin, että tämä alkaa tuntua aika vahvasti pakoilais-LARPilta. Nyt olemme

kotona ja ainakaan minä en suunnittele kitaraan koskemista lainkaan. Vaikka tietäähän sen. Viikko tai korkeintaan kaksi, niin ollaan taas jo suunnittelemassa tulevia samanlaisia. Auton korjaamiseen ja takaisin suomeen saamiseen saatamme järjestää tukikeikan jo hyvinkin pian. Yhden asian ainakin tiedän. Tänään maanantaina ei ole treenejä.

Kylmä lattia.